

Kunstkamera 5

7.7.2.9.

Tenyérrrel megütötte,
a mozgó nyers szívet
pofon ütötte.

5.7.8.2.

Nem tudtam,
mennyi forró aszfalt kell
a szájba,
a némasághoz.

3.5.4.4.

Szótüdő:
benne lélegzik
az összes mondat,
amelyet még ki fogunk
mondani,
egymásnak.

6.4.2.3.

Húskockákból készült
puha út.
A te húsoból készült,
ezért állok egyhelyben.

4.4.1.7.

Ki-be csúsztatom a kés pengéjét
a sebben.
Megfigyelem, ahogy
a rojtos idegvégződés
rátapadnak a vasra,
és beépítik a húsba
az elviselhetetlen fájdalmat.
Most már nemsokára megérkezem,
két ájulás között,
ahová mindig szerettem volna.

4.2.1.1.

Izomból van az egész világ,
és benne egy hajszál,
az a fekete.

6.4.2.5.

Összegyűjtöttem minden betűt,
minden a-t, b-t,
egészen z-ig,
amelyet írtál nekem.
És lemértem a súlyát,
mindnek, egyenként.

7.7.2.4.

Egy betonfal két oldaláról
csókolóztunk.

8.3.8.3

Háromszázszor sújtott a tarkójára
csókulccsal.
A boldog férfiak
sokkal nehezebben hálnak.

3.7.2.1.

Kapcsold le a Napot.
Így jó.
Most már átölelhetsz.

Németh Zoltán (1970): költő, irodalomtörténész, irodalomkritikus, a beszerceabányai Bél Mátyás Egyetem tanára. Legutóbbi kötete a *Kalligramnál: A posztmodern magyar irodalom hármassztratégiája* (2012).